

خاطره‌انگیزترین بلوار تهران کجاست؟

خاطره‌انگیزترین بلوار تهران را اگر نمی‌شناسید حتما این مطلب را بخوانید.

به گزارش سایت خبری پرسون، بلوار کشاورز پیاده‌راهی که با سنگ‌های البرز مرکزی ساخته شد و یکی از خاطره‌انگیزترین بلوارهای پایتخت بود. تهرانی‌های قدیم (ساکنان امیریه، منیریه و...) حول و حوش ۶۰ - ۷۰ سال پیش اگر می‌خواستند یک روز خوش بگذرانند و هوای سالم و پر از اکسیژن را وارد ریه‌های‌شان کنند، یکی از گزینه‌های گشت‌وگذارشان آب‌کرج بود؛ همین بلوار کشاورز خودمان.

آب‌کرج هم ابهتی داشت که بیا و ببین. آبی بود جاری و زلال و جوشان که امیرکبیر از کرج به تهران هدایتش کرد تا شمال و جنوب این شهر را سیراب کند. بلواری که در امتداد این رودخانه خروشان کشیده شد آب‌کرج نام گرفت و بعدها الیزابت و الان هم بلوار کشاورز خوانده می‌شود. اما بشنوید داستان این بلوار و طراح آن را که تا همین چند سال پیش زنده بود و فقط یک خواسته داشت؛ اینکه شناسنامه بلواری که سال‌ها پیش طراحی‌اش کرده بر اول و آخر بلوار نصب شود که شد.

یاد اتوبوس‌های دماغ‌دار توکلی به‌خیر

مهندس «جمشید رحمانی‌پناه»، از اهالی قدیم یوسف‌آباد، که به گفته خودش، خانواده‌اش سابقه چندین‌ساله در این حوالی دارند و بالا تا پایین این منطقه را، که روزگاری برورویی داشته میان مناطق دیگر تهران، خوب می‌شناسد، می‌گوید که تهرانی‌ها اگر می‌خواستند یک روز خوب را در یک منطقه خوش‌آب‌وهوا بگذرانند، می‌آمدند خیابان، ولی عصر (عج) که آن زمان خیلی‌آباد و پر بود از دار و درخت و دوطرف آن، از مطهری تا عباس‌آباد تا دلتان بخواهد رستوران بود و کافه و سینما.

یک گروه از مردم هم می‌رفتند آب‌کرج یا همین بلوار کشاورز. می‌گوید: «آب‌کرج خیلی وسیع بود؛ از بیمارستان هزار تخته‌خوابی، امام خمینی (ره)، شروع می‌شد تا می‌رسید به میدان، ولی عصر (عج). آخر هفته‌ها مردم با هر وسیله‌ای که می‌شد خودشان را به آب‌کرج می‌رساندند، عده‌ای با تاکسی صدف‌دار که کرایه‌اش ۳-۴ زار بود، برخی با اتوبوس‌های دماغ‌دار توکلی و برخی هم با مال و الاغ. هر کسی هرچه داشت می‌آورد؛ پتو، قابلمه و... ماشین‌های فولکس استیشنی هم بود که غذاهای آماده می‌فروخت، مثل سوسیس و کالباس و... مشابه کاری که الان در سی تیر انجام می‌شود.»

سنگ‌های البرز مرکزی زیر پای شماس

بلوار کشاورز را سال ۱۳۳۶ دکتر «سرافراز غزنی»، استاد دانشگاه شهید بهشتی و تهران، زمانی که از سوی یک شرکت مشاوره و سازنده آلمانی انتخاب می‌شود، در ۳۰ سالگی، طراحی و اجرا می‌کند؛ بزرگ‌ترین سازه شهری که گذشت زمان چیزی از اصالت و دوامش کم نکرده است. نهر میانی بلوار دوزنقه‌ای ساخته شد و برای اینکه سنگفرش استحکام خوبی داشته باشد، سنگ‌ها را از البرز مرکزی سفارش داد.

درختان ون، زبان‌گنجشک و چنار را هم از اداره جنگلداری آورد تا در فضای سبز بلوار کاشته شود؛ هر ۵ متر یک چنار و یک زبان‌گنجشک تا بعد از اینکه درختان رشد کردند، فضای تونلی‌شکل از درختان در بلوار تشکیل و بلواری ساخته شود که به گواه بسیاری از کارشناسان نمونه آن نه در تهران که در ایران وجود ندارد، همان که باعث شده طراح آن بگوید: «در میان صدها طرح و سازه عمرانی که اجرا کردم، بلوار نهرکرج برای من چیز دیگری است و وقتی در این باره با من صحبت می‌کنند روح و جانم زنده می‌شود.»

آرزوهای استاد

بلوار کشاورز، پیاده‌راه‌های سنگفرش‌شده و درختان انبوهش برای همه تهرانی‌ها، قدیم، جدید و آن‌هایی که این شهر را برای تحصیل و گردش انتخاب می‌کنند خاطره ساخته است؛ خاطراتی که به نوستالژی تنه می‌زند و باید همان‌گونه حفظ شود، با همان پیاده‌راه و همان شکل هندسی سنگفرش‌ها.

بلوار کشاورز - سال ۱۳۵۰

گذشت زمان، اما با این بلوار زیبا بی‌رحم بوده و نهر خروشان کرج که هدیه امیر شایسته و مغضوب ناصرالدین‌شاه به پایتخت‌نشینان بوده، با انبوه زباله پوشانده شده است. شاید اگر طراح بلوار اصیل کشاورز اکنون زنده بود و می‌خواست این بلوار ۶۵ ساله پایتخت را دوباره طراحی کند روی نهر میانی را با شیشه‌های خاص می‌پوشاند و آن را تبدیل به آکواریوم می‌کرد تا از گزند زباله و گل و لای در امان بماند. خودش هم بارها گفته بود: «باید برای داشته‌های زیست‌محیطی‌مان ارزش قائل شویم تا این سرمایه‌های ملی برای آیندگان بماند.»

بلوار کشاورز در فهرست آثار ملی کشورمان ثبت و بعد از فوت دکتر غزنی در سال ۱۳۹۶ صاحب شناسنامه شد. شاید قرار است آرزوی این انسان شایسته برآورده شود و آن اینکه این سرمایه ملی به همان شکلی که خود استاد ساخت و طراحی کرد، بماند و این بار برای آیندگان خاطره بسازد.

